

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.042 van 27 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Grozny.

Op 29 september 2007 zag u, terwijl u buiten uw huis stond te roken en te telefoneren, hoe een UAZ-politiewagen in uw straat beschoten werd. U ging uw huis terug binnen, maar een tijdje later kwamen Tsjetsjeense politieagenten langs, die u wilden mee nemen. U weigerde en verzette zich door u aan de deur vast te houden. U kreeg daarop enkele slagen op uw rechterarm, waarbij u een spierscheur opliep. U werd door de agenten naar de ROVD gebracht, waar u ondervraagd werd. Men verdacht u van betrokkenheid bij die aanslag en wilde weten wie er nog achter zat. U werd daarbij geslagen en kreeg elektroshocks. De volgende dag werd u opnieuw ondervraagd; nu door andere personen, die u dezelfde vragen stelden. U werd verplicht enkele documenten te ondertekenen, waarin stond dat u werd beschouwd als medeplichtige en dat u strafrechtelijk vervolgd zou worden indien u niet met de

politie zou samenwerken. Uw bekentenis werd eveneens opgenomen op video. Nadat u had bekend, werd u niet ver van uw huis afgezet.

U werd door uw ouders naar het ziekenhuis gebracht, waar uw arm in het gips werd gezet. Nadien overnachtte u bij uw grootmoeder, totdat uw ouders een smokkelaar hadden gevonden die uw reis uit Tsjetsjenië kon regelen.

U vertrok op 7 oktober 2007 en reisde met een auto en vrachtwagen via Wit-Rusland naar België. Op 11 oktober 2007 kwam u in België aan, waar u nog diezelfde dag de asielstatus aan vroeg bij de Belgische autoriteiten.

Naar aanleiding van uw asielverklaringen legde u de volgende originele documenten voor: een Belgisch medisch attest, een convocatie en een in het Russisch opgesteld medisch attest.

U verklaarde dat u uw intern paspoort, samen met uw schooldiploma en geboorteakte, aan de smokkelaar moest afgeven toen u in Brest (Wit-Rusland) overstapte in een vrachtwagen. U hebt deze documenten niet teruggekregen, want de smokkelaar zou ze terug aan uw ouders bezorgen. Tijdens uw tweede verhoor verklaarde u dat deze documenten nog niet bij uw ouders waren geraakt.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië ontvlucht bent, omdat u er door de autoriteiten van verdacht wordt betrokken te zijn bij een aanslag op een politiewagen in de Oktjabrski wijk in Grozny en u vreest daarom door hen opgesloten te worden.

Echter, na onderzoek van uw dossier moet worden vastgesteld dat u het, omwille van onderstaande vaststellingen, er hoegenaamd niet in slaagt enige vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet er worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven, meer bepaald in verband met de door u verklaarde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten.

U verklaarde immers te worden beschuldigd van medeplichtigheid aan een aanslag op een UAZ-politiewagen, die zich op 29 september 2007 voordeed in uw wijk, de Oktjabrski wijk in Grozny (CGVS I dd 26/11/2007 p. 6-9).

Hierbij is het eerst en vooral toch wel zeer merkwaardig dat u, enerzijds meerdere details kan geven aangaande deze gebeurtenis, en steeds dezelfde details gedurende de opeenvolgende asielgehoren, maar anderzijds op de vraag naar andere, toch relevante details zich onwetend toonde.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u helemaal niet op de hoogte bent van hoe het momenteel met uw zaak staat. U hebt geen idee of er nog andere mensen zijn opgepakt of veroordeeld voor de feiten waaraan u ook gelinkt werd. U hebt wel van uw jongste broer vernomen dat er nog twee of drie mannen waren opgeroepen, maar u weet niet hoe uw broer dat te weten is gekomen of wat er verder met die mannen is gebeurd (CGVS I p. 14).

Tijdens uw tweede gehoor bleek dat u nog steeds niet wist hoeveel slachtoffers er bij het incident gevallen waren, noch wat er die dag precies gebeurd is (CGVS II p. 6-7).

Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u helemaal niet geïnteresseerd bent in de afloop van de zaak (CGVS II p. 6), wat toch wel opmerkelijk is, gezien u tijdens uw eerste gehoor verklaarde een gevangenisstraf van 17 tot 25 jaar te riskeren indien u schuldig zou worden bevonden aan medeplichtigheid bij die aanslag (CGVS I p. 7, p. 15). U gaf ook aan dat u gedwongen werd documenten te ondertekenen en een bekentenis af te leggen, die gefilmd werd, waaruit uw medeplichtigheid moest blijken.

Gezien de door u verklaarde vrees kan redelijkerwijze dan toch van u verwacht worden dat u zich zou informeren over de verdere ontwikkelingen inzake de door u verklaarde vervolging ten aanzien van uw persoon.

Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees. Aan deze vaststelling dient zwaar te worden getild gezien u deze aanslag inroept als enige reden van vervolging door de autoriteiten en u verder ook verklaarde geen andere problemen te hebben gekend in Tsjetsjenië (CGVS I p. 14).

Bovendien wordt in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, nergens iets terug gevonden over een dergelijke aanslag die op 29 september 2007 zou hebben plaats gevonden.

Er werd wel informatie gevonden over een gelijkaardige aanslag, die op 10 september 2007 in de Oktjabrski wijk gebeurde, rond 7 uur 's ochtends. Ook bij deze aanslag werd een UAZ politiewagen beschoten, vielen er een aantal slachtoffers en vluchtten de daders weg in een wagen van het type Zhiguli. U verklaarde echter geen weet te hebben van een aanslag op een UAZ politiewagen in de Oktjabrski wijk, eerder dan diegene waarvan u getuige was en als gevolg waarvan u gearresteerd werd (CGVS II dd 14/03/2007 p. 6-7).

U legde zelf geen enkel document voor met betrekking tot die aanslag op 29 september 2007 zelf, of tot uw arrestatie als gevolg van die aanslag.

U toonde wel een originele convocatie, waarin u wordt opgeroepen om zich op 15 oktober 2007 aan te bieden bij de ROVD van de Oktjabrski wijk van de stad Grozny. Er wordt in deze convocatie echter niet verwezen naar de door u vermelde aanslag. Er staat ook nergens geschreven waarom u wordt opgeroepen en bij de hoedanigheid, waarin u zou moeten verschijnen, staat enkel 'verhoor' vermeld. Bovendien is een gedeelte van het document volledig onleesbaar.

Bijgevolg vermag deze convocatie niet de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielproblemen te bevestigen.

Tenslotte moet ook worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u gedane verklaringen betreffende uw reisweg van Tsjetsjenië naar België.

U verklaarde dat u door de smokkelaar met een personenwagen van Tsjetsjenië naar Brest in Wit-Rusland werd gebracht, waar u overstapte in een vrachtwagen die u naar België voerde (CGVS I p. 5-6, CGVS II p. 10-11). U vermeldde dat u in de personenwagen gewoon als passagier mee reed, maar toch weet u niet waar en hoe u de grens met Wit-Rusland bent overgestoken (CGVS II p. 10). In de vrachtwagen zat u gedurende de hele reis in de cabine, bij de chauffeurs, waarbij u soms gevraagd werd zich te verstoppen onderin de slaapruimte van de chauffeurs. Maar ook hier hebt u geen idee van waar of hoe u de grens met de Europese Unie hebt gepasseerd. U weet ook niet door welke landen u bent gereisd (CGVS I p. 5, CGVS II, p. 10-11). U biedt zelf geen uitleg voor het feit dat uw verklaringen terzake uitermate vaag zijn.

De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou kunnen hebben gebruikt, verborgen houdt.

De andere documenten die u wel voorlegt (fotokopieën van een binnenlands paspoort, een Belgisch medisch attest, een Russisch medisch attest, een foto, een enveloppe) kunnen bovenstaande vaststellingen van de ongeloofwaardigheid van uw asielproblematiek niet wijzigen.

De fotokopieën uit een binnenlands paspoort, die u na het tweede gehoor door het Commissariaat-generaal heeft voorgelegd, bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens en de bevestiging dat er u in 2000 een verblijfsregistratie is verleend of bevestigd in Grozny. Deze gegevens vermogen de hierboven gedane vaststellingen aangaande uw verklaarde vervolgingsvrees niet beïnvloeden. Daarenboven kan de authenticiteit van dit document, gezien u enkel fotokopieën neerlegt, niet worden geverifieerd.

Het ongedateerd Belgisch medisch attest en een Russisch medisch attest dat op 30 september 2007 werd opgesteld, geven weliswaar aan dat u een kwetsuur hebt opgelopen, waarvoor u zowel in de Russische Federatie, als in België behandeld bent, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin u de kwetsuur hebt opgelopen.

Beide documenten vermogen dus niet de bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw asielrelaas, weerleggen.

De neergelegde foto toont u met op de achtergrond een locatie in Grozny. Ook dit document vermag niet bovenstaande vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid te weerleggen.

De enveloppe die u aan ons overmaakte, bewijst enkel dat er een vorm van correspondentie bestaat tussen iemand die in Grozny woont en u zelf.

Door uw houding laat u bijgevolg niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt.

Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift van 5 november 2008 op een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op een manifeste beoordelingsfout.

Verder beroept hij zich op de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en op artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde, bijgevolg kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd.

2.3. Verzoekers verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706).

Hetzelfde geldt voor artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dat overigens geen directe werking heeft zodat de schending ervan niet dienstig kan worden opgeworpen. Aangenomen wordt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/4 §2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beoordeling maakt het voorwerp uit van dit arrest.

2.4. Wat betreft de beweerde schending van artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze uitwerkt hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

2.5. Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals geoordeeld dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de Vreemdelingenwet worden genomen door de Commissaris-generaal.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precies aan te geven waarom de Commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan, of hoe deze beweerde handelswijze de conclusie van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

2.7. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen en fouten verzoeker zou kunnen bedoelen.

2.8. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1. Verzoeker handhaaft zijn verklaring omtrent de aanslag op 29 september 2007 op het kruispunt van de straten Zabolotnaya en Gaidaar.

Betreffende de onwetendheid omtrent het verloop van zijn zaak, verklaart verzoeker dat hij soms naar zijn ouders telefoneert maar hij ze niet kan vragen wat er met zijn zaak gebeurt, aangezien het klimaat in Tsjetsjenië zodanig is, dat mensen angst hebben openlijk over dergelijke zaken te spreken, te meer daar telefoongesprekken worden afgeluisterd. Verzoeker geeft enkele voorbeelden van personen die verdwenen zijn.

Verzoeker herhaalt over de aanslag op 10 september 2007 niets te weten.

Verzoeker herhaalt dat hij geen documenten heeft betreffende de aanslag van 29 september 2007 en zegt dat hij niet weet hoe hij aan deze wél zou moeten geraken.

Verzoeker stelt dat hij na bij andere personen te hebben geïnformeerd, deze hem bevestigden dat er nooit een reden op een convocatie wordt vermeld, er wordt enkel vermeld dat men zich moet aanbieden.

Nopens de reisroute legt verzoeker uit dat hij en de chauffeurs elkaar niet begrepen en bijgevolg niet met elkaar konden spreken. Zo kon verzoeker niet vragen welke landen ze doorkruisten. De man die verzoekers reis had geregeld, had hem ook aangeraden om vooral geen vragen te stellen.

Verzoeker herhaalt dat de documenten die de smokkelaar hem afgenomen had, nog niet werden terugbezorgd aan zijn familie.

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat geen informatie werd teruggevonden over het incident dat zich volgens de verklaringen van verzoeker op 29 september 2007 heeft voorgedaan.

Wél werd in verschillende bronnen informatie gevonden betreffende een zeer gelijkend incident dat zich evenwel op 10 september 2007 heeft voorgedaan.

Deze vaststelling leidt ertoe dat zo verzoeker handhaaft dat hij gezocht werd nopens zijn eventuele betrokkenheid bij het incident op 29 september 2007, er van hem in redelijkheid verwacht mag worden -uit het dossier blijkt dat dergelijke feiten toch worden gedocumenteerd- dat hij van dit voorval een begin van bewijs aanbrengt.

Verzoeker blijft daaromtrent in gebreke.

Bij deze vaststelling voegt zich het feit dat verzoeker noch bij zijn eerste, noch bij zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal, nadere details over dit incident kon geven.

In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht opgemerkt: *“Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u helemaal niet geïnteresseerd bent in de afloop van de zaak (CGVS II p. 6), wat toch wel opmerkelijk is, gezien u tijdens uw eerste gehoor verklaarde een gevangenisstraf van 17 tot 25 jaar te riskeren indien u schuldig zou worden bevonden aan medeplichtigheid bij die aanslag (CGVS I p. 7, p. 15). U gaf ook aan dat u gedwongen werd documenten te ondertekenen en een bekentenis af te leggen, die gefilmd werd, waaruit uw medeplichtigheid moest blijken.*

Gezien de door u verklaarde vrees kan redelijkerwijze dan toch van u verwacht worden dat u zich zou informeren over de verdere ontwikkelingen inzake de door u verklaarde vervolging ten aanzien van uw persoon. “

De door verzoeker bijgebrachte convocatie vermeldt de reden van oproeping niet –volgens verzoeker wordt dit nooit vermeld-, maar daaruit volgt dat dit document ook niet van aard is

om een begin van bewijs te betekenen voor het voorval dat verzoeker inroept als zijnde de oorsprong van zijn problemen.

4.3. Uit de verklaringen van verzoeker was hij op de reis die hem vanuit zijn land van herkomst naar België bracht, niet in bezit van identiteitsdocumenten. Uit informatie (ref. tch2206-180w) toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de E.U. en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. De mogelijkheid om zonder geldige reisdocumenten de EU- of Schengen-zone te betreden lijkt dan ook minimaal en er kan ook met stelligheid aangenomen worden dat de overgrote meerderheid van personen die deze zone betreden in het bezit zijn van reisdocumenten.

Deze informatie is niet van aard de verklaringen van verzoeker veel steun te verlenen.

Ook verzoekers totale onwetendheid over de landen en plaatsen die hij doorreisde komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede.

Het identiteitsdocument dat verzoeker voorlegde bij zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal, betreft enkele fotokopieën uit een binnenlands paspoort.

Vooreerst dient gesteld dat fotokopieën geen identiteitsdocumenten zijn gezien ze gemakkelijk te vervalsen zijn.

Daarenboven verklaart verzoeker dat hij zijn origineel binnenlands paspoort afgaf aan de passeur die aan verzoeker beloofde het aan zijn ouders terug te bezorgen.

Verzoeker verklaarde ter terechtzitting dat voor zover hij wist, dit nog niet was gebeurd.

De Raad merkt wel op dat verzoeker heeft verklaard zijn paspoort aan de passeur te hebben afgegeven, geen fotokopieën ervan heeft getoond bij zijn twee verhoren op het Commissariaat-generaal respectievelijk in november 2007 en maart 2008, maar pas met een brief van 5 juli 2008 aan het Commissariaat-generaal bedoelde fotokopie heeft toegestuurd.

In acht genomen verzoekers bewering ter zitting dat bij zijn weten de passeur zijn origineel intern paspoort nog niet aan zijn ouders heeft bezorgd, besluit de Raad dat verzoeker steeds in bezit is van bedoeld paspoort zodat hij in de mogelijkheid was in juli 2008 fotokopie van enkele pagina's ervan toe te sturen aan het Commissariaat-generaal.

Dit besluit zet zijn verklaringen dat hij de reis ondernam zonder in bezit te zijn van identiteitsdocumenten, op de helling; het achterhouden van het origineel voor de Belgische asielinstellingen wijst er op dat verzoeker hen informatie wil onthouden.

De afwezigheid van enig bewijs omtrent het voorval van 29 september 2007, het ontbreken van identiteitsdocumenten, de beweerde illegale inreis in de Schengen-zone, de totale onwetendheid omtrent de reisweg, de bevinding omtrent het intern paspoort, verhinderen verzoekers relaas als geloofwaardig aan te nemen.

Er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige

schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 januari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE